

“We hebben hier al eens een expositie gehad

<< ne al eens ergens op de kop getikt, die stond geduldig in de opslag te wachten. „In het vorige huis was hij veel te groot, maar hier past hij perfect.“ Evenals de zwarte kroonluchter. „Die hadden we al wel opgehangen in het oude huis, maar daar was hij in de kleine slaapkamer bijna kamervullend. En hier, hier hoort hij gewoon.“ Een houtkachel, Susannes vazenverzameling, wat planten en bloemen en twee spinnende poezen op de bank maken het helemaal eigen en huiselijk.

ENERGIE

Voorheen woonde het stel in een twee-onder-een-kapwoning in Schildwolde. Maar ze hadden ruimte nodig. „Martin is interieurbouwer, die wilde graag wat ruimte om te klussen.“ En Susanne? Martin omschrijft haar als 'tuinvrouw en interieurfan'. Een grote tuin was dus een wensdroom, net als opslagruimte voor mooie meubels, vazen en designspullen die je nou eenmaal weleens tegenkomt en niet kunt laten liggen. Dan kun je natuurlijk gewoon op zoek gaan naar een groter huis, maar je kunt ook de route schoenen aantrekken en een oude school kopen. „Niet dat dat nou zo gemakkelijk ging“, vertelt Martin. „De school stond al een jaar of vier, vijf te koop, maar we zijn wel heel jaar met de koop bezig geweest. De bestemming wijzigen, dat soort dingen kwamen er ook bij kijken.“

„Het eerste half jaar werden we tegengewerkt, dat was niet altijd makkelijk en kostte veel energie“, blikt Susanne terug. „Maar toen het achter de rug was, konden we eindelijk echt beginnen met ons woonhuis en kwamen we al snel goed op stoom. Ondanks de tegenslag in het begin hebben we nooit gedacht: waar zijn we aan begonnen? Ik kampte in de periode voorafgaand aan onze verhuizing met een burn-out. Dan ga je wel bedenken wat je eigenlijk belangrijk vindt in het leven. Ik wilde graag een interieurweb-

shop beginnen, maar ja, hoe pak je dat aan? We hadden er de ruimte niet voor. Nu wel, en hoewel ik er eigenlijk nog niet erg aan toegekomen ben, geloof ik zeker dat dat nog wel komt. En ik voel me in elk geval veel gelukkiger sinds ik niet meer fulltime werk. Ik werk nu twee dagen in de week bij het Bureau Groninger Taal en Cultuur aan de Rijksuniversiteit Groningen. Daardoor heb ik veel meer tijd om in de tuin te werken. Dat vind ik echt heerlijk, de natuur is zo wonderbaarlijk mooi.“

Inkomsten krijgen ze verder door een deel van het gebouw te verhuren. Zo zitten nu het Rode Kruis, een kapster en een zangcoach in de voorste lokalen van de school en hebben ze nog twee ruimtes beschikbaar voor verhuur. Ook hebben ze in de voormalige hal een vergaderruimte gecreëerd, om te verhuren aan bedrijven of andere belangstellenden uit de buurt. „Ik kan me voorstellen dat daar behoefte aan is. Als je kleine zelfstandige bent, wil je je klanten ook niet tussen de kindertekeningen aan de keukentafel ontvangen.“ De oude gymzaal doet nu even dienst als opslagruimte, maar moet een galerie worden waar kunstenaars kunnen exposeren. „We hebben hier al eens een expositie gehad“, vertelt Susanne. „De ruimte is er echt geschikt voor. Op het noorden, maar toch met veel licht door de grote ramen.“ En zelfs over ietwat onorthodoxe verzoeken doen ze niet moeilijk. „Vorig jaar heeft de Tienerclub van de kerk hier een nachtje gebivakkeerd“, zegt Martin. „Kom maar hoor, zeiden we. Stonden die jongens hier gewoon te voetballen in huis.“

SCHOOLPLEIN

Er zijn nog heel wat uurtjes werk nodig om het oude schoolgebouw helemaal om te toveren tot woonhuis – slapen doen ze nog steeds in een klaslokaal met wat rekken als

kledingkast – maar de tuin is al wel zo goed als af. „De meeste mensen maken eerst hun huis af voor ze aan de tuin beginnen“, zegt Martin. „Wij deden het andersom.“ „Kun je nagaan hoe belangrijk die tuin voor ons is“, vuilt Susanne aan. Waar voorheen het schoolplein was, is nu een groot gazon met diverse perkjes met bloemen en struiken. En her en der een lekker zitje. „Als de zon schijnt is het een paradijsje. Je hoort en ziet overal vogels! Die boom daar is helemaal hol, er zat een spechtgezin in“, wijst Susanne door het raam. „En daar links is net de moestuin aangelegd.“

Een deel van de school werd rond 1900 gebouwd en in de loop van de tijd werd er steeds weer een stukje bijgebouwd. Tot in de jaren negentig was het in gebruik voor het onderwijs. „De kapster en de man die de tuin aanpakte hebben hier nog op school gezeten.“ Hun overbuurman is de oude school-directeur. „Die weet er ook nog veel van te vertellen. Zo leerden we van hem dat de plek waar we de grote woonkeuken willen maken het scheikundelokaal was. En boven was het muzieklokaal.“

Een muur in de gang richting hun slaapkamer is gevuld met een origineel keramisch reliëf van de Groninger kunstenaar Anno Smith. Verder zijn er vrijwel geen authentieke elementen overgebleven en daar had het stel ook nooit veel hoop op. „Daarvoor is hier in het verleden al te vaak verbouwd. In de vergaderruimte vonden we nog een oude parketvloer onder de vloerbedekking. Maar dat was helaas maar een paar vierkante meter. Waarschijnlijk is de rest al eens weggehaald. De ramen zijn nog als enige oud, die dateren uit 1952“, zegt Martin. Daarom richtten ze de blik in dit schoolgebouw niet op het verleden, maar op de toekomst. Op het oude schoolbord in de hal staat niet voor niets geschreven: 'Tout est possible' – alles is mogelijk.

